

додохъ нѣкакви челоуѣци отъ Правителството, които искатъ да ви говорятъ.

— Че каква работна ный имамы съ Правителството? Нашето Правителство е пресвятый Отець и за него Монснiоръ Епископъ.

— Отворете, отворете, викаше съдникътъ, или ще туря да строшѣтъ вратата.

— Охъ! Пречистая Матерь, думаше втората старица, избави ни отъ тѣзи скверни.

— Кажете ми какво да правя? питаше портарицата, не чувате ли, удрятъ на портитъ като бѣсни, искатъ да ги чува пять, и съ тѣхъ иматъ и единъ благоговѣинъ священникъ.

— Като е тѣй отвори, азъ ще да приема тѣзи насилници както въмъ прилича.

— Най, послѣ, не трѣба много трудности, рече съдникътъ като влезе Дъ е старницата?

— Ето мя!

И старницата, подстарницата и портарицата спуснахъ булата на лицата си.

— Можите иода не закривате лицето си, се едно е, забелъза Гебхардтъ.

— О! че бива ли я, отвърнахъ изедно и тритъ калугерици въ съблазнь.

— Отъ тукъ ся започена испитванiето.

— Колко калугерици сте въ този Мънастырь?

— Четиридесать и осемъ!

— Запиши, рече съдникътъ на единъ служител четиридесать и осемъ.

— Не бѣхте ли петцесать?

— Бѣхмы.

— Дѣ съдружитъ двѣ?